

Οι εξεγέρσεις γίνονται δεν είναι ουτοπία...

6 Δεκέμβρη 2011: βγαίνουμε στο δρόμο για να διατηρήσουμε ζωντανή στη συλλογική μνήμη εκείνη την αίσθηση που γεννιόταν κάθε φορά που ατελείωτες στιγμές μας κλείνανε το μάτι και εμείς τις σκάγαμε ένα τεράστιο χαμόγελο από τα βάθη της ψυχής μας! Για να διατηρήσουμε την αίσθηση ότι **ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΑ!**

6 Δεκέμβρη 2008

Ο 15χρονος μαθητής **Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος** δολοφονείται από τους μπάτσους Κορκονέα και Σαραλιώτη στα Εξάρχεια. Ένα ακόμη «μεμονωμένο περιστατικό» προστίθεται στη μακρά λίστα κρατικών δολοφονιών, δίπλα σε φυλακισμένους, διαδηλώτριες, εργάτες και μετανάστριες. Ακολουθούν **διαδηλώσεις** και **συγκρούσεις** σε όλη τη χώρα, μαζί με ένα **κύμα συνολικής αμφισβήτησης** για το πώς και το γιατί των ζώων μας.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη αποτέλεσε για μας μία **οριακή στιγμή συνάντησης στο δρόμο** ενός πλήθους ανθρώπων, χωρίς κάποιο προκαθορισμένο ραντεβού. Μαθητές, φοιτήτριες, εργάτες και άνεργοι, ντόπιοι και μετανάστες βρεθήκαμε μαζί και αμφισβητήσαμε έμπρακτα τους τεχνητούς διαχωρισμούς που μας επιβάλλουν και μας κρατάνε σκόρπιους και αδύναμους. Χωρίς να κρατάμε και να ανεμίζουμε ελληνικές σημαίες, μακριά από εθνικές ταυτότητες.

Η συσσωρευμένη και καταπιεσμένη μας οργή βρήκε τις φωνές και τους τρόπους να εκφραστεί. Στο δρόμο, στις καταλήψεις και στις συνελεύσεις στήσαμε ένα νέο, δικό μας λεξιλόγιο. Αμφισβητήσαμε το κρατικό μονοπώλιο του λόγου και της βίας, ξεπεράσαμε στην πράξη και τους εκάστοτε ειδικούς όλων αυτών, εκτοξεύσαμε πέτρες, χρώματα και φρούτα ενάντια σε μπάτσους, περιπολικά, τράπεζες, κρατικά κτίρια και κάμερες, ραγίζοντας τόσο την κρυστάλλινη σιωπή που ήθελαν να επιβάλλουν κόμματα και ΜΜΕ, όσο και τη βιτρίνα της κοινωνικής συναίνεσης που σχολαστικά γυαλίζουν.

Αναζητώντας δομές οργάνωσης που να μας ταιριάζουν, συναντηθήκαμε σε ανοιχτές συνελεύσεις έξω από και ενάντια σε κόμματα, καταστατικά, προεδρεία και παγιωμένους ρόλους, αμφισβητώντας έμπρακτα και μαζικά την ανάθεση, τη διαμεσολάβηση και την αντιπροσώπευση.

Κάναμε, επιτέλους, δικό μας το δημόσιο χώρο, καταλάβαμε σχολεία και πανεπιστήμια, βγάλαμε το δικό μας λόγο μέσα από καταλήψεις ΜΜΕ, είδαμε δημαρχεία και κρατικά κτίρια να γίνονται ζωντανά κύτταρα αγώνα όπως και το κτίριο των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ να περνάει για λίγο στα χέρια της *Γενικής Συνέλευσης Εξεγερμένων Εργατών*.

Όσο η καπιταλιστική κρίση βαθαίνει...

το κράτος ασφάλειας γιγαντώνεται, με τις αστυνομικές συμμορίες στους δρόμους να αυξάνονται (νέες προσλήψεις μπάτσων, αύρες, κανόνια νερού, φράχτες) και το νομικό οπλοστάσιο του κράτους να αναβαθμίζεται (κουκουλονόμος ακόμη σε ισχύ, νέος τρομονόμος, υποχρεωτική λήψη DNA), και ταυτόχρονα επιχειρείται μια βίαιη αλλαγή των συνθηκών και των όρων εργασίας και διαβίωσης για μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού. Προφανώς η αλλαγή αυτή δεν είναι προς όφελος των από κάτω αυτής της κοινωνίας.

3 χρόνια μετά...

κρατάμε τη μνήμη της εξέγερσης του Δεκέμβρη όχι ως «περασμένα μεγαλεία», αλλά ως **πολιτική εμπειρία, δρόμο και απάντηση** ενάντια στην καθολική επίθεση που δεχόμαστε, στην εξαθλίωση και στη μιζέρια που καθημερινά βιώνουμε

η μνήμη της εξέγερσης του Δεκέμβρη ενισχύει την πίστη μας ότι όλα είναι δυνατά!

Τα εγχειρήματα που στήθηκαν και ενισχύθηκαν εκείνες τις μέρες αποτελούν τη συνέχεια μιας ιστορίας και μιας παράδοσης που τη νιώθουμε και είναι δικιά μας. Ως **τόποι και τρόποι συνάντησης των αρνήσεων, των επιθυμιών και των επιθέσεών μας**.

Ενισχύουν την πεποίθηση ότι αφενός έχουμε τη δυνατότητα να εφευρίσκουμε τα απαραίτητα για μας εργαλεία για να αναπτύσσουμε σχέσεις εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης και αφετέρου αξίζει να το προσπαθούμε στο εδώ και στο τώρα, στο παρόν και για το μέλλον.

τα πάντα μένει να συμβούν...

φωνές απ' την εξέγερση